

LÁZÁR BALÁZS

H. úrban is

*A valóság mögött a világ rejtőzik,
alakban alak, formátlan forma,
így áll most H. úrban is H. úr,*

*vagy inkább kocsonyaként remeg,
mely bizonytalanul tölti ki
a rendelkezésre álló teret,*

*s így lesz idegen saját szája,
fénytelen szeme, görbe orra,
s egyetlen ostoba szóra*

*átüt képén remegő arcizma,
és árny-személyisége aljára
odapiszkit az örök gyerek.*

*Eszébe jut erről egy-két lejárt
szavatosságú, ócska aforizma,
hogy a tegnap már soha, vagy*

*épp most gurult el tőle a ma,
mint időrágta én-koponya.
Úgy tűnik elő az igazság maga,*

*mint bozontos hajából a serke,
aztán ha megszívta magát a léttel,
nagy hazugsággá nő az apró szemcse.*

*De mert nincs más választása,
foltozza tovább a lukas semmit,
e mindenség-csecsebecsét,*

*csinálja tovább, amit nem lehet,
hogy egyszer majd mohón szopja meg
a gőzölgő galaxis úrhideg tejét.*